

מחברת גיטין - ב

מסכת גיטין פרק ב

(טו,א) משנה: המביא גט ממדינת הים, ואמר: "בפני נכתב, אבל לא בפני נחתם"; "בפני נחתם, אבל לא בפני נכתב"; "בפני נכתב כולו, ובפני נחתם חציו"; "בפני נכתב חציו, ובפני נחתם כולו" פסול. אחד אומר: "בפני נכתב", ואחד אומר: "בפני נחתם", פסול. שנים אומרים: "בפנינו נכתב", ואחד אומר: "בפני נחתם", פסול. ור' יהודה מכשיר. אחד אומר: "בפני נכתב", ושנים אומרים: "בפנינו נחתם", כשר

גמרא: {הא תו למה לי?! הא תנא ליה חדא זימנא: המביא גט ממדינת הים, צריך שיאמר: "בפני נכתב ובפני נחתם"?! אאי מההיא, הוה אמינא: צריך, ואי לא אמר, כשר - קמשמע לן!

"בפני נכתב חציו, ובפני נחתם כולו", פסול -- הַי חציו? ^ אלימא חציו ראשון - והאמר ר' אלעזר: אפילו לא כתב בו אלא שיטה אחת לשמה, שוב אינו צריך! אלא אמר רב אשי: חציו אחרון!

"בפני נכתב כולו, ובפני נחתם חציו", פסול -- אמר רב חסדא: ואפילו שנים מעידים על חתימת יד שני, פסול! הַמאי טעמא? אאו כולו בקיום הגט, או כולו בתקנת חכמים!

{מתקיף לה רבא: מי איכא מידי, דאילו אמר חד, כשר - השתא דאיכא תרי, פסול?! | אלא אמר רבא: אפילו (טו,ב) הוא ואחר מעידין על חתימת יד שני, פסול - מאי טעמא? אתו לאיחלופי בקיום שטרות דעלמא, וקא נפיק נכי ריבעא דממונא אפומא דחד שהדא!

{מתקיף לה רב אשי: מי איכא מידי, דאילו מסיק ליה איהו לכוליה דיבורא כשר, השתא דאיכא חד בהדיה, פסול?! | אלא אמר רב אשי: אפילו אומר: "אני הוא עד שני", פסול הַמאי טעמא? אאו כולו בקיום הגט, או כולו בתקנת חכמים!

תנן: "בפני נכתב כולו, בפני נחתם חציו", פסול - הַאיך חציו, היכי דמי? ^ אלימא דליכא דקא מסהיד עליה כלל - השתא, אחד אומר: "בפני נכתב" ואחד אומר: "בפני נחתם", דהאי קמסהיד אכולה כתיבה, והאי קמסהיד אכולה חתימה, פסול - חציו מיבעיא?! - אלא או כדרבא, או כדרב אשי, ולאפוקי מדרב חסדא אומר לך רב חסדא: ולטעמך, "בפני נכתב, אבל לא בפני

מחברת גיטין - ב

נחתם" למה לי?! | <אלא "לא זו אף זו" קתני! - הכא נמי, "לא זו אף זו" קתני!

אמר **רב חסדא**: גידוד חמשה ומחיצה חמשה, אין מצטרפין, עד שיהא או כולו במחיצה או כולו בגידוד. דרש **מרימר**: גידוד חמשה ומחיצה חמשה, מצטרפין #והלכתא: מצטרפין#

גבעי **אילפא**: ידיים טהורות לחצאין או אין טהורות לחצאין? גהיכי דמי? ^ אילימא דקא משו בי תרי מרביעית - והא תנן: מרביעית נוטלין לידיים לאחד, ואפילו לשנים! ^ ואלא דקא משי חדא חדא ידיה - והתנן: הנוטל ידו אחת בנטילה, ואחת בשטיפה, ידיו טהורות! ^ ואלא דקא משי פלגא פלגא דידיה - והאמר **דבי ר' ינאי**: ידיים אין טהורות לחצאין!

לא! צריכא דאיכא משקה טופח! זוכי איכא משקה טופח, מאי הוי? והתנן: (טז, א) הנצוק, והקטפרס, ומשקה טופח, אינו חיבור, לא לטומאה ולא לטהרה?! לא! צריכא דאיכא טופח להטפיח! {הא נמי תנינא: טופח להטפיח חיבור?! <דלמא לענין מקואות, ורבי יהודה היא, דתנן: מקוה שיש בו ארבעים סאה מכוונות, וירדו שנים וטבלו¹ בזה אחר זה, ראשון טהור והשני טמא. **רבי יהודה** אומר: אם היו רגליו של ראשון נוגעות במים, אף השני טהור

אמר **רבי ירמיה**: הרי אמרו: הבא ראשו ורובו במים שאובין, וטהור שנפלו על ראשו ועל רובו שלשה לוגין מים שאובין, טמא - גבעי ר' **ירמיה**: חציו בביאה, וחציו בנפילה, מאי? תיקו!

אמר **רב פפא**: הרי אמרו: בעל קרי חולה, שנתנו עליו תשעה קבין מים, טהור - גבעי **רב פפא**: חציו בטבילה וחציו בנתינה, מאי? תיקו!

אחד אומר: "בפני נכתב", ואחד אומר: "בפני נחתם", פסול -- אמר **רב שמואל בר יהודה** אמר **רבי יוחנן**: לא שנו אלא שאין הגט יוצא מתחת ידי שניהם, אבל גט יוצא מתחת ידי שניהם, (טז, ב) כשר - אלמא קסבר: שנים שהביאו גט ממדינת הים, אין צריכין שיאמרו "בפנינו נכתב ובפנינו נחתם"!

{אמר ליה **אביי**: אלא מעתה, סיפא דקתני: שנים אומרים: "בפנינו נכתב" ואחד אומר: "בפני נחתם", פסול. **ורבי יהודה** מכשיר - טעמא דאין הגט יוצא מתחת ידי שניהם - הא גט יוצא מתחת ידי

1 לפננו: "שניהם בבת אחת, טהורים", ויש מוחקים אותו, ובמשניות מקוות ליכא

מחברת גיטין - ב

שניהם, מכשרי רבנן! אמר ליה: אין! וכי אין גט יוצא מתחת ידי שניהם, במאי פליגי? - מר סבר: גזרינן דלמא אתיא לאיחלופי בקיום שטרות דעלמא בעד אחד, ומר סבר: לא גזרינן

לישנא אחרינא אמרי לה: אמר **רב שמואל בר יהודה** אמר **רבי יוחנן**: אפילו גט יוצא מתחת ידי שניהם, פסול - אלמא קסבר: שנים שהביאו גט ממדינת הים, צריכין שיאמרו: "בפנינו נכתב ובפנינו נחתם" {אמר ליה **אביי**: אלא מעתה, סיפא דקתני: שנים אומרים: "בפנינו נכתב" ואחד אומר: "בפני נחתם", פסול. ור' **יהודה** מכשיר - אפילו גט יוצא מתחת ידי שניהם, פסלי רבנן! אמר ליה: אין! במאי קא מיפלגי? - מר סבר: לפי שאין בקיאי לשמה, ומר סבר: לפי שאין עדים מצויין לקיימו

^ לימא דרבה ורבא תנאי היא! כלא! רבא מתרץ כלישנא קמא. ורבה אמר לך: דכולי עלמא בעינן לשמה, והכא במאי עסקינן? לאחר שלמדו, ובגזירה שמא יחזור הדבר לקלקולו קמיפלגי, דמר סבר גזרינן, ומר סבר לא גזרינן!

{וליפלוג נמי רבי יהודה ברישא?! |אהא אתמר עלה: אמר **עולא**: חלוק היה רבי יהודה אף בראשונה! {מתלב **רב אושעיא לעולא**: **רבי יהודה** מכשיר בזו - ולא באחרת! ~מאי? לאו למעוטי אחד אומר: "בפני נכתב" ואחד אומר: "בפני נחתם"?! כלא! למעוטי "בפני נחתם אבל לא בפני נכתב" - סלקא דעתך אמינא: הואיל ולא גזר רבי יהודה גזירה "שמא יחזור דבר לקלקולו", "דלמא אתי לאחלופי בקיום שטרות דעלמא בעד אחד" נמי לא גזר - קא משמע לן!

אתמר נמי: אמר **רב יהודה**: שנים שהביאו גט ממדינת הים, באנו למחלוקת רבי יהודה ורבנן

רבה בר בר חנה חלש. עול לגביה רב יהודה ורבה לשיולי ביה. בעו מיניה: שנים שהביאו גט ממדינת הים, צריכין שיאמרו "בפנינו נכתב ובפנינו נחתם" או אין צריכין? אמר להם: אין צריכין! - מה, אילו יאמרו: "בפנינו גירשה", מי לא מהימני! אדהכי, אתא ההוא (**יז,א**) חברא. שקלה לשרגא מקמייהו. אמר: רחמנא! או בטולך, או בטולא דבר עשו! ולמימרא דארומאי² מעלו מפרסאי?! והתני **רבי חייא**: מאי דכתיב: (איוב כח) "אלהים הבין דרכה והוא ידע את מקומה"? - יודע הקב"ה בישראל, שאין יכולין לקבל גזירת ארומיים³ - עמד והגלה אותם לבבל! כלא

2 בכ"י: "רומאי"

3 בכ"י: "גזרותיו של עשו"

מחברת גיטין - ב

קשיא! - הא מקמי דניתו חברי לבבל, הא לבתר דאתו חברי לבבל!

אחד אומר: "בפני נכתב", ושנים אומרים: "בפנינו נחתם", כשר -- אמר **רבי אמי** אמר **רבי יוחנן**: לא שנו אלא שהגט יוצא מתחת יד עד כתיבה, דנעשו כשנים על זה וכשנים על זה, אבל מתחת ידי עדי חתימה, פסול - אלמא קסבר: שנים שהביאו גט ממדינת הים, צריכין שיאמרו: "בפנינו נכתב ובפנינו נחתם" {אמר ליה **רבי אסי**: אלא מעתה, רישא דקתני: "שנים אומרים: "בפנינו נכתב", ואחד אומר: "בפני נחתם", פסול. **ור' יהודה** מכשיר - ואפילו גט יוצא מתחת ידי שניהם, פסלי רבנן?! <אמר ליה: אין!

זימנין, אשכחיה דיתבי וקאמר דאפילו גט יוצא מתחת ידי עדי חתימה, כשר - אלמא קסבר: שנים שהביאו גט ממדינת הים, אין צריכין שיאמרו: "בפנינו נכתב ובפנינו נחתם" {אמר ליה **רבי אסי**: אלא מעתה, רישא דקתני: שנים אומרים: "בפנינו נכתב", ואחד אומר: "בפני נחתם", פסול. **ורבי יהודה** מכשיר - טעמא דאין הגט יוצא מתחת ידי שניהם - הא גט יוצא מתחת ידי שניהם, מכשירי רבנן?! <אמר ליה: אין! {והא זמנין לא אמרת לן הכי?! <אמר ליה: יתד היא שלא תמוט!

משנה: נכתב ביום ונחתם ביום; בלילה ונחתם בלילה; בלילה ונחתם ביום - כשר. ביום ונחתם בלילה, פסול. **רבי שמעון** מכשיר, שהיה **רבי שמעון** אומר: כל הגיטין שנכתבו ביום ונחתמו בלילה פסולין, חוץ מגיטי נשים

גמרא: איתמר: גמפני מה תיקנו זמן בגיטין? <**רבי יוחנן** אמר: משום בת אחותו! <**ריש לקיש** אמר: משום פירות!

{ריש לקיש, מאי טעמא לא אמר כרבי יוחנן? <אמר לך: (יז,ב) זנות לא שכיחא! {ורבי יוחנן, מאי טעמא לא אמר כריש לקיש? <קסבר: יש לבעל פירות עד שעת נתינה!

{בשלמא לריש לקיש, משום הכי קא מכשיר ר' שמעון. אלא לרבי יוחנן, מאי טעמא דר' שמעון דמכשיר?! <אמר לך רבי יוחנן: אליבא דר' שמעון לא קאמינא! - כי קאמינא אליבא דרבנן!

{בשלמא לרבי יוחנן, היינו דאיכא בין רבי שמעון לרבנן. אלא לריש לקיש, מאי איכא בין רבי שמעון לרבנן?! <פירי דמשעת

מחברת גיטין - ב

כתיבה ועד שעת חתימה איכא בינייהו! {והא איפכא שמעינן להו!
דאתמר: *מאימתי מוציאין לפירות? ***רבי יוחנן** אמר: משעת
כתיבה. **וריש לקיש** אמר: משעת נתינה?! <איפוך!

אמר ליה **אביי לרב יוסף**: שלשה גיטין פסולים, ואם ניסת, הולד
כשר - ומה הועילו חכמים בתקנתן?! <אהנו דלכתחילה לא
תינשא!

גזייה לזמן דידיה ויהביה ניהלה, מאי? <אמר ליה: לרמאי לא
חיישינן! <כתוב בו שבוע שנה חדש שבת, מאי? <אמר ליה:
כשר! {ומה הועילו חכמים בתקנתן?! <אהנו לשבוע דקמיה
ולשבוע דבתריה! - דאי לא תימא הכי, יומא גופיה, מי ידעינן אי
מצפרא אי מפניא?! אלא ליומא דקמיה וליומא דבתריה! - הכא
נמי, אהני לשבוע דקמיה ולשבוע דבתריה!

אמר ליה **רבינא לרבא**: כתביה **(יחא)** ואותביה בכיסתיה, דאי
מפייסה תיפייס, מאי? <אמר ליה: לא מקדים אינש פורענותא
לנפשיה!

{אמר ליה **רבינא לרב אשי**: גיטין הבאים ממדינת הים, דמיכתבי
בניסן ולא מטו עד תשרי, מה הועילו חכמים בתקנתם?! <אמר
ליה: הנהו קלא אית להו!

איתמר: גמאימתי מונין לגט? <**רב** אמר: משעת נתינה! <**אשמואל**
אמר: משעת כתיבה!

{מתקיף לה **רב נתן בר הושעיא לשמואל**: יאמרו: שתי נשים בחצר
אחת - זו אסורה וזו מותרת?! <אמר ליה **אביי**: זו זמן גיטה
מוכיח עליה, וזו זמן גיטה מוכיח עליה!

תניא כוותיה דרב, תניא כוותיה דשמואל - תניא כוותיה דרב:
השולח גט לאשתו, ונשתהה שליח בדרך שלשה חדשים, כשהגיע
גט לידה, צריכה להמתין שלשה חדשים. ולגט ישן אין חוששין,
שהרי לא נתייחד עמה

תניא כוותיה דשמואל: המשליש גט לאשתו, ואמר לו: "אל תתנהו
לה אלא לאחר שלשה חדשים", משנתנו לה, מותרת לינשא מיד.
ולגט ישן אין חוששין, שהרי לא נתייחד עמה

מחברת גיטין - ב

רב כהנא ורב פפי ורב אשי עבדי משעת כתיבה. **רב פפא ורב הונא בריה דרב יהושע** עבדי משעת נתינה #והלכתא: משעת כתיבה#

איתמר: מאימתי כתובה משמטת? **ארב** אמר: משתפגום ותזקוף <**אשמואל** אמר: פגמה אף על פי שלא זקפה; זקפה אף על פי שלא פגמה

תניא כוותיה דרב, תניא כוותיה דשמואל - תניא כוותיה דרב: מאימתי כתובה משמטת? משתפגום ותזקוף! - פגמה ולא זקפה, זקפה ולא פגמה, אינה משמטת, עד שתפגום ותזקוף

תניא כוותיה דשמואל: אונס וקנס ופיתוי וכתובת אשה, שזקפן במלוה, משמטין - ואם לאו, אין משמטין מאימתי נזקפים במלוה? משעת העמדה בדין!

אמר **שמואל**: כתובה כמעשה בית דין דמיא - מה מעשה בית דין, נכתבין ביום ונחתמין בלילה - אף כתובה, נכתבת ביום ונחתמת בלילה

כתובתיה דרבי חייא בר רב איכתוב ביום ואיחתום בלילה. הוה **רב** התם, ולא אמר להו ולא מידי ^ לימא כשמואל סבירא ליה! אעסוקין באותו ענין הו, דתניא: אמר **רבי אלעזר בר רבי צדוק**: לא שנו אלא כשאין עסוקין באותו ענין, אבל עסוקין באותו ענין, כשר!

רבי שמעון מכשיר, שהיה **רבי שמעון** אומר: כל הגיטין שנכתבו ביום ונחתמו בלילה פסולין, חוץ מגיטי נשים -- אמר **רבא**: מאי טעמא דר' שמעון? קסבר: כיון שנתן עיניו לגרשה, שוב אין לו פירות

אמר **ריש לקיש**: לא הכשיר ר' שמעון אלא לאלתר, אבל מכאן ועד עשרה ימים, לא - (**יחב**) חיישינן שמא פייס. **ורבי יוחנן** אמר: אפילו מכאן ועד עשרה ימים - אם איתא דפייס, קלא אית ליה למילתא

איתמר: אמר לעשרה: "כתבו גט לאשתי!" - אמר ר' **יוחנן**: שנים משום עדים, וכולם משום תנאי. **וריש לקיש** אמר: כולם משום עדים

מחברת גיטין - ב

היכי דמי? ^ אילימא דלא אמר להו "כולכם" - והא תנן: אמר לעשרה: "כתבו גט לאשתי", אחד כותב ושנים חותמין! - אלא דאמר להו: "כולכם"!

מאי בינייהו? איכא בינייהו דחתום בי תרי מינייהו ביומיה, ואינך מכאן ועד עשרה ימים - מאן דאמר משום תנאי, כשר; ומאן דאמר משום עדים, פסול! <אאי נמי: כגון שנמצא אחד מהם קרוב או פסול - למאן דאמר משום תנאי, כשר; למאן דאמר משום עדים, פסול!

אי חתום בתחילה קרוב או פסול, אמרי לה כשר, ואמרי לה פסול - אמרי לה כשר - תנאי הוא; אמרי לה פסול - אתי לאיחלופי בשטרות דעלמא

ההוא דאמר להו לעשרה: "כתבו גט לאשתי!". חתום בי תרי מינייהו ביומיה, ואינך מכאן ועד עשרה ימים. אתא לקמיה דרבי יהושע בן לוי. אמר ליה: (יט,א) כדאי הוא ר' שמעון לסמוך עליו בשעת הדחק! וזהאמר ריש לקיש: לא הכשיר ר' שמעון אלא לאלתר, אבל מכאן ועד עשרה ימים, לא! אבהיה, כרבי יוחנן סבירא ליה! וזהאמר ר' יוחנן: שנים משום עדים וכולן משום תנאי! אבהיה, כריש לקיש סבירא ליה!

משנה: בכל כותבים - בדיו, בסם, בסיקרא, ובקומוס, ובקנקנתום, ובכל דבר שהוא של קיימא. אין כותבין לא במשקין, ולא במי פירות, ולא בכל דבר שאינו מתקיים. על הכל כותבין - על העלה של זית, ועל הקרן של פרה ונותן לה את הפרה, על יד של עבד ונותן לה את העבד. רבי יוסי הגלילי אומר: אין כותבין לא על דבר שיש בו רוח חיים, ולא על האוכלים

גמרא: "דיו" - דיותא; "סם" - סמא; "סיקרא" - אמר רבה בר בר חנה: "סקרתא" שמה; "קומוס" - קומא; "קנקנתום" - אמר רבה בר בר חנה אמר שמואל: חרתא דאושכפי

ובכל דבר שהוא של קיימא -- לאתויי מאי? לאתויי הא דתני ר' חנינא: כתבו במי טריא ואפצא, כשר

תני ר' חייא: כתבו באבר, בשחור, ובשיחור, כשר

איתמר: המעביר דיו על גבי סיקרא בשבת, רבי יוחנן וריש לקיש דאמרי תרוייהו: חייב שתים - אחת משום כותב ואחת משום

מחברת גיטין - ב

מוחק; דיו על גבי דיו, סיקרא על גבי סיקרא, פטור; סיקרא על גבי דיו, אמרי לה: חייב, ואמרי לה: פטור - אמרי לה: חייב - מוחק הוא! אמרי לה: פטור - מקלקל הוא

בעא מיניה ריש לקיש מר' יוחנן: עדים שאין יודעים לחתום, מהו שיכתבו להם בסיקרא ויחתמו? כתב עליון כתב או אינו כתב? אמר ליה: אינו כתב! אמר ליה: והלא לימדתנו רבינו: כתב עליון, כתב לענין שבת?! אמר ליה: וכי מפני שאנו מדמין, נעשה מעשה?!

איתמר: עדים שאין יודעים לחתום - רב אמר: מקרעין להם נייר חלק, וממלאים את הקרעים דיו. ושמואל אמר: באבר ובאבר סלקא דעתך?! - והתני רבי חייא: כתבו באבר, בשחור, ובשיחור, כשר?! לא קשיא - הא באברא, הא במיא דאברא! <<רבי אבהו אמר: במי מילין! והתני רבי חנינא: כתבו במי טריא ואפצא, כשר?! לא קשיא! - הא דאפיץ, הא דלא אפיץ - שאין מי מילין על גבי מי מילין!

רב פפא אמר: ברוק. וכן אורי ליה **רב פפא** **לפפא תוראה**: ברוק והני מילי בגיטין, אבל בשטרות, לא. דההוא דעבד עובדא בשאר שטרות, ונגדיה **רב כהנא**

(יט,ב) תניא כוותיה דרב: עדים שאין יודעין לחתום, מקרעין להן נייר חלק, וממלאים את הקרעים דיו. אמר **רבן שמעון בן גמליאל**: במה דברים אמורים? בגיטי נשים - אבל בשחרורי עבדים ושאר כל השטרות, אם יודעין לקרות ולחתום, חותמין, ואם לאו, אין חותמין # וקרייה מאן דכר שמה?! <חסורי מיחסרא, והכי קתני: עדים שאין יודעין לקרות, קורין לפניהם וחותמין. ושאין יודעין לחתום, מקרעין להן נייר חלק, וממלאים את הקרעים דיו. אמר **רבן שמעון בן גמליאל**: במה דברים אמורים? בגיטי נשים - אבל שחרורי עבדים ושאר כל השטרות, אם יודעין לקרות ולחתום, חותמין, ואם לאו, אין חותמין! #

אמר ר' אלעזר: מאי טעמא דרבן שמעון בן גמליאל? שלא יהו בנות ישראל עגונות!

אמר **רבא**: הלכה כרבן שמעון בן גמליאל. ו**רב גמדא** משמיה **דרבא** אמר: אין הלכה! ואלא כמאן? כרבנן?! והא ההוא דעבד עובדא בשאר שטרות, ונגדיה **רב כהנא**! <תרגמא אקריאה!

מחברת גיטין - ב

רב יהודה מיצטער. קרי וחתים. אמר ליה **עולא**: לא צריכת! דהא ר' אלעזר, מרא דארץ ישראל, קרו קמיה וחתים! ורב נחמן קרו קמיה ספרי דייני וחתים! אדווקא רב נחמן וספרי דייני, דאית להו אימתא - אבל רב נחמן וספרי אחריני, ספרי דייני ואיניש אחרינא, לא!

רב פפא, כי הוה אתי לקמיה שטרא פרסאה דעביד בערכאות של כותים, מקרי להו לשני כותים, זה שלא בפני זה, במסיח לפי תומו, ומגבי ביה ממשעבדי

אמר **רב אשי**: אמר לי **רב הונא בר נתן**: הכי אמר **אמימר**: האי שטרא פרסאה, דחתימי עליה סהדי ישראל, מגבינן ביה ממשעבדי {והא לא ידעי למיקרי!} אבדידעי! {והא בעינן כתב שאינו יכול להזדייף, וליכא!} אבדאפיצן! והא בעינן צריך לחזור מענינו של שטר בשיטה אחרונה, וליכא! אבדמהדר! {ואלא מאי קמשמע לן?} אדכל לשון כשר! {תנינא: גט שכתבו עברית ועדיו יונת, יונת ועדיו עברית, כשר!} אי מההיא, הוה אמינא: הני מילי בגיטין, אבל בשאר שטרות לא - קמשמע לן!

אמר **שמואל**: נתן לה נייר חלק ואמר לה: "הרי זה גיטך!" מגורשת - חיישנן שמא במי מילין כתבו

{מיתיבי: "הרי זה גיטך!" ונטלתו וזרקתו לים, או לאור, או לכל דבר האבד, וחזר ואמר: "שטר פסים הוא", "שטר אמנה הוא" - מגורשת, ולא כל הימנו לאוסרה - טעמא דאיכא כתב - הא ליכא כתב, לא!} ככי קאמר שמואל, דבדקינן ליה במיא דנרא - אי פליט, פליט, ואי לא פליט, לאו כלום הוא! {וכי פליט, מאי הוי!} השתא הוא דפליט! אשמואל נמי, "חיישנן" קאמר!

אמר **רבינא**: אמר לי **אמימר**: הכי אמר **מרימר** משמיה **דרב דימי**: הני בי תרי, דיהיב גיטא קמייהו, צריכי למיקרייה

{מיתיבי: "הרי זה גיטך!" ונטלתו וזרקתו לים, או לאור, או לכל דבר האבד, וחזר ואמר: "שטר פסים הוא", "שטר אמנה הוא", מגורשת, ולא כל הימנו לאוסרה - ואי אמרת צריכי למיקרייה, בתר דקרייה, מי מצי אמר לה הכי! אלא! צריכא דבתר דקרייה, עייליה לבי ידיה ואפקיה - מהו דתימא? חלופי חלפיה! - קמשמע לן!

מחברת גיטין - ב

ההוא גברא דזרק לה גיטא לדביתהו לביני דני. אשתכח מזוזתא. אמר **רב נחמן**: מזוזתא ביני דני לא שכיחא! - והני מילי דאשתכח חדא, אבל שנים או שלשה, מדהא הואי, הא נמי הואי, וגיטא - אימור עכברים שקלוה!

ההוא גברא דעל לבי כנישתא. שקל ספר תורה, יהיב לה לדביתהו, ואמר לה: "הא גיטך!", אמר **רב יוסף**: למאי ליחוש לה?! ^ אי משום מי מילין - אין מי מילין על גבי מי מילין! (**כא**) ^ אי משום כריתות דאית בה - הא בעינא (דברים כד) "וכתב לה" - לשמה - וליכא! ^ וכי תימא: ליחוש דילמא אקדים ויהיב ליה זוזא לספרא מעיקרא - הא בעינן "שינה שמו ושמה, שם עירו ושם עירה", וליכא! גורב יוסף, מאי קמשמע לך? אשאין מי מילין על גבי מי מילין!

אמר **רב חסדא**: גט שכתבו שלא לשמה, והעביר עליו קולמוס לשמה, באנו למחלוקת רבי יהודה ורבנן, דתניא: הרי שהיה צריך לכתוב את השם, ונתכוין לכתוב "יהודה", וטעה ולא הטיל בו דלת, מעביר עליו קולמוס ומקדשו, דברי **רבי יהודה**. **וחכמים** אומרים: אין השם מן המובחר. אמר **רב אחא בר יעקב**: דילמא לא היא! - עד כאן לא קאמרי רבנן התם דבעינא (שמות טו) "זה אלי ואנוהו" וליכא, אבל הכא, לא!

אמר **רב חסדא**: יכילנא למיפסלינהו לכולי גיטי דעלמא! {אמר ליה **רבא**: מאי טעמא? ^ אילימא משום דכתיב: (דברים כד) "וכתב", והכא איהי קא כתבה ליה - ודילמא אקנויי אקנו ליה רבנן! ^ ואלא משום דכתיב: "ונתן", והכא לא יהיב לה מידי - דלמא נתינת גט היא! - תדע, דשלחו מתם: כתבו על איסורי הנאה, כשר

גופא: שלחו מתם: כתבו על איסורי הנאה, כשר - אמר **רב אשי**: אף אנן נמי תנינא: על העלה של זית! <דילמא שאני עלה של זית, דחזי לאיצטרופי!

תניא: **רבי** אומר: כתבו על איסורי הנאה, כשר - נפק **לוי**, דרשה משמיה דרבי, ולא קלסוה - משמיה דרבים וקלסוה - אלמא הלכתא כותיה!

מחברת גיטין - ב

תנו רבנן: "וכתב" - ולא חקק {למימרא דחקיקה לאו כתיבה היא?! ורמינהו: עבד שיצא בכתב שעל גבי טבלא ופינקס, יצא לחירות - אבל לא בכתב שעל גבי כיפא ואנדוכתרי?!} אמר **עולא** אמר **רבי אלעזר**: לא קשיא - הא דחק תוכות, הא דחק יריכות! {ותוכות לא?! ורמינהו: לא היה כתבו שוקע אלא בולט, כדינרי זהב - והא דינרי זהב תוכות הן!} כדינרי זהב ולא כדינרי זהב! - כדינרי זהב דבולט, ולא כדינרי זהב, דאילו התם תוכות, הכא יריכות!

אמר ליה **רבינא לרב אשי**: רושמא מיחרץ חריץ, או כנופי מכניף? אמר ליה: מיחרץ חריץ! {איתיביה: לא היה כתבו שוקע אלא בולט כדינרי זהב - ואי סלקא דעתך מיחרץ חריץ, (כ,ב) הא בעינא מכתב, וליכא!} כדינרי זהב ולא כדינרי זהב - כדינרי זהב דבולט, ולא כדינרי זהב, דאילו התם מגואי, והכא מאבראי

בעא מיניה **רבא מרב נחמן**: כתב לה גט על טס של זהב, ואמר לה: "התקבלי גיטך והתקבלי כתובתך" - מהו? אמר ליה נתקבלה גיטה, ונתקבלה כתובתה! {איתיביה: "התקבלי גיטך, והשאר לכתובתך" - נתקבלה גיטה, והשאר לכתובתה - טעמא דאיכא שאר - הא ליכא שאר, לא!} הוא הדין אף על גב דליכא שאר, והא קמשמע לן דאף על גב דאיכא שאר, אי אמר לה, אין - אי לא, לא! גמאי טעמא? אאורא דמגילתא הוא!

תנו רבנן: "הרי זה גיטך, והנייר שלי", אינה מגורשת - "על מנת שתחזירי לי את הנייר", הרי זו מגורשת

בעי **רב פפא**: בין שיטה לשיטה ובין תיבה לתיבה, מאי? תיקו! {ותיפוק ליה (דברים כד) ד"ספר" אחד אמר רחמנא, ולא שנים ושלושה ספרים} לא! צריכא דמעורה!

בעי **רמי בר חמא**: היו מוחזקים בעבד שהוא שלו, וגט כתוב על ידו, והרי הוא יוצא מתחת ידה, מהו? מי אמרינן אקנויי אקני לה? או דלמא הוא מנפשיה עייל? אמר **רבא**: ותיפוק ליה דכתב שיכול להזדייף הוא! {ולרבא, קשיא מתניתין: "על היד של עבד!"} אבשלמא מתניתין לרבא לא קשיא - בעדי מסירה, ורבי אלעזר היא! {אלא לרמי בר חמא קשיא!} לרמי בר חמא נמי לא קשיא - בכתובת קעקע! - השתא דאתית להכי מתניתין לרבא נמי לא תיקשי - בכתובת קעקע! גמאי הוי עלה? אתא שמע: דאמר **ריש לקיש**: הגודרות, אין להן חזקה!

בעי **רמי בר חמא**: היו מוחזקין בטבלא שהיא שלה, וגט כתוב

מחברת גיטין - ב

עליה, והרי היא יוצאה מתחת ידו, מהו? מי אמרינן: אקנויי אקניתא ליה? או דלמא אשה⁵ לא ידעה לאקנויי? אמר **אביי**: תא שמע: אף הוא העיד על כפר קטן שהיה בצד ירושלים, והיה בו זקן אחד, והיה מלוה לכל בני הכפר, וכותב בכתב ידו, ואחרים חותמים. ובא מעשה לפני חכמים, והכשירוהו - ואמאי?! הא בעינא: (ירמיהו לב) "ספר מקנה" וליכא! אלא לאו משום דאמרינן: אקנויי מקנה להו!

{אמר **רבא**: ומאי קושיא?! דילמא (**כא,א**) זקן שאני, דידיע לאקנויי! | אלא אמר **רבא**: מהכא: ערב היוצא לאחר חיתום שטרות, גובה מנכסים בני חורין!

{{אמר **רב אשי**: מאי קושיא?! דלמא גברא שאני, דידיע לאקנויי! | אלא אמר **רב אשי**: מהכא: אשה כותבת את גיטה, והאיש כותב את שוברו, שאין קיום הגט אלא בחותמיו!

אמר **רבא**: כתב לה גט, ונתנו ביד עבדו. וכתב לה שטר מתנה עליו, קנאתהו ומתגרשת בו {ואמאי?! חצר מהלכת היא, וחצר מהלכת לא קנה?! ~ וכי תימא בעומד - והאמר **רבא**: כל שאילו מהלך לא קנה, עומד ויושב לא קנה! אהלכתא: בכפות!

ואמר **רבא**: כתב לה גט, ונתנו בחצרו. וכתב לה שטר מתנה עליו, קנאתהו ומתגרשת בו #וצריכא - דאי אשמעינן עבד, הוה אמינא: דוקא עבד, אבל חצר, ליגזר משום חצרה הבאה לאחר מכאן; ואי אשמעינן חצר, הוה אמינא: דוקא חצר, אבל עבד - ליגזר כפות אטו שאינו כפות - קמשמע לן!#

{אמר **אביי**: מכדי חצר, מהיכא איתרבי? מידה! - מה ידה, דאיתא בין מדעתה ובין בעל כורחה - אף חצרה, דאיתא בין מדעתה ובין בעל כורחה! ~ והא מתנה, מדעתה איתא - בעל כורחה ליתא! <מתקיף לה **רב שימי בר אשי**: והא שליחות לקבלה, דמדעתה איתא, בעל כורחה ליתא, וקא הוי שליח לקבלה! %ואביי: אטו שליחות מידה איתרבי?! "מ"ושלח" (דברים כד) "ושלחה" איתרבי! ואי בעית אימא: שליחות לקבלה נמי אשכחן בעל כורחה, שכן אב מקבל גט לבתו קטנה בעל כורחה!

מחברת גיטין - ב

על העלה של זית, ועל הקרן של פרה ונותן לה את הפרה, על יד של עבד ונותן לה את העבד -- {בשלמא יד דעבד, **(כא,ב)** לא אפשר למקצייה - אלא קרן של פרה, ליקצייה וליתביה לה?!
אמר קרא: (דברים כד) "וכתב" "ונתן לה" - מי שאינו מחוסר אלא כתיבה ונתינה - יצא זה, שמחוסר כתיבה קציצה ונתינה!

רבי יוסי הגלילי אומר: אין כותבין לא על דבר שיש בו רוח חיים, ולא על האוכלים -- מאי טעמא דרבי יוסי הגלילי? כדתניא: "ספר" - אין לי אלא ספר - מנין לרבות כל דבר? תלמוד לומר: "וכתב לה" - מכל מקום! אם כן, מה תלמוד לומר "ספר"? - מה ספר, דבר שאין בו רוח חיים ואינו אוכל, אף כל דבר שאין בו רוח חיים ואינו אוכל! %ורבנן: אי כתיב "בספר", כדקאמרת! - השתא דכתיב "ספר", לספירת דברים הוא דאתא!

{ורבנן, האי "וכתב", מאי עבדי ליה? אמיבעי להו: בכתיבה מתגרשת, ואינה מתגרשת בכסף! - סלקא דעתך אמינא אקיש יציאה להוייה - מה הוייה בכסף, אף יציאה נמי בכסף - קמשמע לן! %ואידך: נפקא ליה (דברים כד) מ"ספר כריתות" - ספר כורתה, ואין דבר אחר כורתה %ואידך: מיבעי ליה: דבר הכורת בינו לבינה, כדתניא: "הרי זה גיטיך על מנת שלא תשתי יין", "על מנת שלא תלכי לבית אביך לעולם" - אין זה כריתות; "עד שלשים יום", הרי זה כריתות %ואידך: מ"כרת" - "כריתות" %ואידך: "כרת" - "כריתות" לא דרשי

משנה: אין כותבין במחובר לקרקע. כתבו במחובר, תלשו וחתמו ונתנו לה, כשר. **רבי יהודה** פוסל, עד שתהא כתיבתו וחתמתו בתלוש. **ר' יהודה בן בתירא** אומר: אין כותבין לא על הנייר המחוק ולא על הדיפתרא, מפני שהוא יכול להזדייף. **וחכמים** מכשירין

גמרא: {"כתבו על המחובר" - והאמרת רישא: "אין כותבין"!?
אמר **רב יהודה** אמר **שמואל**: והוא ששייר מקום התורף. וכן אמר **ר' אלעזר** אמר **ר' אושעיא**: והוא ששייר מקום התורף. וכן אמר **רבה בר בר חנה** אמר **ר' יוחנן**: והוא ששייר מקום התורף ~ור' אלעזר היא, דאמר עדי מסירה כרתי. והכי קאמר: אין כותבין טופס, שמא יכתוב תורף. כתבו לטופס ותלשו, כתבו לתורף ונתנו לה, כשר! <**אורי**ש **לקיש** אמר: "חתמו" שנינו, ורבי מאיר היא, דאמר עדי חתימה כרתי. והכי קאמר: אין כותבין

מחברת גיטין - ב

תורף, גזירה שמא יחתום. כתבו לתורף, תלשו חתמו ונתנו לה, כשר

כתבו על חרס של עציץ נקוב - כשר, דשקיל ליה ויהיב ליה ניהלה; על עלה של עציץ נקוב - **אביי** אמר: כשר, ו**רבא** אמר: פסול - **אביי** אמר: כשר - (**כבא**) דשקיל ליה ויהיב ליה ניהלה; **רבא** אמר: פסול - גזרה שמא יקטום

עציץ של אחד וזרעים של אחר - מכר בעל עציץ לבעל זרעים - כיון שמשך קנה; מכר בעל זרעים לבעל עציץ - לא קנה עד שיחזיק בזרעים; עציץ וזרעים של אחד, ומכרן לאחר - החזיק בזרעים, קנה עציץ. וזו היא ששנינו: נכסים שאין להם אחריות נקנין עם נכסים שיש להן אחריות בכסף ובשטר ובחזקה; החזיק בעציץ, אף עציץ לא קנה, עד שיחזיק בזרעים

נקבו בארץ ונופו בחוצה לארץ - **אביי** אמר: בתר נקבו אזלינן. **רבא** אמר: בתר נופו אזלינן

בדאשרוש, כולי עלמא לא פליגי - כי פליגי בדלא אשרוש

{ובדאשרוש לא פליגי?! והתנן: שתי גנות זו על גב זו, וירק בינתים - **ר' מאיר** אומר: של עליון. **ר' יהודה** אומר: של תחתון! אהתם, כדקתני טעמא: אמר **ר' מאיר**: *מה אם ירצה עליון ליטול את עפרו, אין כאן ירק! *אמר **רבי יהודה**: מה אם ירצה התחתון למלאות את גנתו עפר, אין כאן ירק!

{ואכתי בדאשרוש לא פליגי?! והא תניא: אילן, מקצתו בארץ ומקצתו בחוצה לארץ, טבל וחולין מעורבין זה בזה, דברי **רבי**. **רבן שמעון בן גמליאל** אומר: הגדל בחיוב, חייב, והגדל בפטור, פטור - מאי? לאו מקצת נופו בארץ ומקצת נופו בחוצה לארץ?! לא! מקצת שרשין בארץ ומקצת שרשין בחוצה לארץ! גומאי טעמא דרבן שמעון בן גמליאל? <דמפסיק צונמא! גומאי טעמא דרבי? <דהדרי ערבי! גומאי קמיפלגי? <מר סבר: אוירא מבלבל, ומר סבר: האי לחודיה קאי, והאי לחודיה קאי!

ר' יהודה בן בתירא אומר: אין כותבין לא על הנייר המחוק, ולא על הדיפתרא, מפני שהוא יכול להזדייף -- אמר **ר' חייא בר אסי** משמיה **דעולא**: שלשה עורות הן - מצה, חיפה, ודיפתרא - "מצה" - כמשמעו, דלא מליח, ודלא קמיח, ודלא אפיץ גומאי הלכתא?

להוצאת שבת! ג'וכמה שיעורו? כדקתני **רב שמואל בר יהודה**: כדי לצור משקל קטנה! ג'וכמה? אמר **אביי**: כי ריבעא דריבעא דפומבדיתא; "חיפה" - דמליח, ולא קמיח, ולא אפיץ ג'למאי הילכתא? להוצאת שבת! ג'וכמה שיעורו? כדתנן: עור, כדי לעשות קמיע; "דיפתרא" - דמליח, וקמיח, ולא אפיץ ג'למאי הילכתא? להוצאת שבת! ג'וכמה שיעורו? כדי לכתוב עליו את הגט!

וחכמים מכשירין -- ג'מאן חכמים? אמר **רבי אלעזר**: (כב, ב) ר' אלעזר היא, דאמר עדי מסירה כרתי! ואמר ר' אלעזר: לא הכשיר ר' אלעזר אלא לאלתר, אבל מכאן עד עשרה ימים, לא - חיישינן דילמא הוה ביה תנאה וזייפתיה. ור' יוחנן אמר: אפילו מכאן עד עשרה ימים, דאם איתא דהוה ביה תנאי, מידכר דכירי

ואמר ר' אלעזר: לא הכשיר ר' אלעזר אלא בגיטין, אבל בשאר שטרות, לא, דכתיב: (ירמיהו לב) "ונתתם בכלי חרש למען יעמדו ימים רבים". ורבי יוחנן אמר: אפילו בשטרות! ג'הכתיב: "למען יעמדו ימים רבים"! ג'אתם, עצה טובה קמשמע לן!

משנה: הכל כשרין לכתוב את הגט, אפילו חרש שוטה וקטן. האשה כותבת את גיטה, והאיש כותב את שוברו, שאין קיום הגט אלא בחותמיו

גמרא: ג'והא לאו בני דיעה נינהו?! אמר **רב הונא**: (כג, א) והוא שהיה גדול עומד על גביו! ג'אמר ליה **רב נחמן**: אלא מעתה, גוי וישראל עומד על גביו, הכי נמי דכשר! ~וכי תימא: הכי נמי - והתניא: גוי פסול! ג'אגוי, לדעתיה דנפשיה עבד!

הדר אמר **רב נחמן**: לאו מילתא היא דאמרי! דמדקא פסיל ליה לגוי לענין הבאה, מכלל דלענין כתיבה כשר! ג'התניא: גוי פסול! ג'אהיא ר' אלעזר היא, דאמר עדי מסירה כרתי, ובעינן כתיבה לשמה, והא ודאי, גוי אדעתיה דנפשיה קעביד!

אמר **רב נחמן**: אומר היה ר' מאיר: אפילו מצאו באשפה, חתמו ונתנו לה, כשר {איתביה **רבא** ל**רב נחמן**: (דברים כד) "וכתב לה" - לשמה! ~מאי? לאו כתיבת הגט?! לא! חתימת עדים! {איתביה **רבא**: כל גט שנכתב שלא לשום אשה, פסול! ג'אימא: "שנחתם שלא לשום אשה, פסול"! {איתביה: כשהוא כותבו, כאילו כותבו לשמה - מאי? לאו כשהוא כותבו לתורף לשמה, כאילו כותבו לטופס לשמה? לא! כשהוא חותמו לשמה, כאילו כותבו לשמה!

מחברת גיטין - ב

<<ואיבעית אימא: הני מתניתין מני? ר' אלעזר היא, דאמר: עדי מסירה כרתי!

<<אורב יהודה אמר **שמואל**: והוא ששייר מקום התורף! וכן אמר ר' **חגא** משמיה **דעולא**: והוא ששייר מקום התורף! ור' אלעזר היא.

<<אורבי זריקא אמר **רבי יוחנן**: אינה תורה! גמאי "אינה תורה"?
<אמר **רבי אבא**: כאן הודיעך שאין כח לשמה, ור' מאיר היא,
דאמר: עדי חתימה כרתי {והאמר **רבה בר בר חנה** אמר **רבי יוחנן**: ר' אלעזר היא?! <אמוראי נינהו, ואלבא דר' יוחנן!

משנה: הכל כשרין להביא את הגט, חוץ מחרש, שוטה, וקטן, וסומא, וגוי. קיבל הקטן והגדיל, חרש ונתפקח, סומא ונתפתח, שוטה ונשתפה, גוי ונתגייר - פסול. אבל פקח ונתחרש וחזר ונתפקח, פתוח ונסתמא וחזר ונתפתח, שפוי ונשתטה וחזר ונשתפה - כשר. זה הכלל: כל שתחילתו וסופו בדעת, כשר

גמרא: {בשלמא חרש שוטה וקטן, דלאו בני דיעה נינהו; גוי נמי, דלאו בר היתירא הוא - אלא סומא, אמאי לא?! <אמר **רב ששת**: לפי שאינו יודע ממי נוטלו ולמי נותנו! {מתקיף לה **רב יוסף**: היאך סומא מותר באשתו? היאך בני אדם מותרים בנשותיהם בלילה? אלא בטביעות עינא דקלא! - הכא נמי, בטביעות עינא דקלא! | <אלא אמר ר' **יוסף**: הכא בחוצה לארץ עסקינן, דבעי למימר "בפני נכתב ובפני נחתם", ולא מצי למימר!

{אמר ליה **אביי**: אלא מעתה, פתוח ונסתמא, דמצי אמר, הכי נמי דכשר! והא קתני: פתוח ונסתמא וחזר ונתפתח, כשר - חזר ונתפתח, אין - לא חזר ונתפתח, לא?! |<הוא הדין דאף על גב דלא חזר ונתפתח, ואידי דקתני "שפוי ונשתטה וחזר ונשתפה" - טעמא דחזר ונשתפה - הא לא חזר ונשתפה, לא - תנא נמי "פתוח ונסתמא וחזר ונתפתח"!

אמר **רב אשי**: דיקא נמי דקתני: זה הכלל: כל שתחילתו וסופו בדעת, כשר - ולא קתני: כל שתחילתו וסופו בכשרות כשר - שמע מינה!

געו מיניה **מרבי אמיי**: עבד, מהו שיעשה שליח לקבל גט אשה מיד בעלה? <אמר להו: מדקא פסיל ליה לגוי, (**כגב**) מכלל דעבד

כשר!

אמר **רבי אסי** אמר **רבי יוחנן**: אין העבד נעשה שליח לקבל גט לאשה מיד בעלה, לפי שאינו בתורת גיטין וקדושין {מתקיף לה ר' אלעזר: טעמא במילתא דליתיה - הא במילתא דאיתיה, כשר?! והא גוי והא כותי, דאיתנהו בתורת תרומה דנפשיהו, דתנן: הנכרי והכותי שתרמו משלהם, תרומתם תרומה - ותנן: נכרי שתרם של ישראל, אפילו ברשות, אין תרומתו תרומה! - מאי טעמא? לאו משום דכתיב: (במדבר יח) "גם אתם" - מה אתם ישראל, אף שלוחכם ישראל! אמרי **דבי ר' ינאי**: לא! מה אתם בני ברית, אף שלוחכם בני ברית!

אמר ר' **חייא בר אבא** אמר ר' **יוחנן**: אין העבד נעשה שליח לקבל גט אשה מיד בעלה, לפי שאינו בתורת גיטין וקידושין - ואף על פי ששנינו: "הרי את שפחה, וולדך בן חורין", אם היתה עוברה זכתה לו!

מאי "אם היתה עוברה זכתה לו"? ככי אתא **רב שמואל בר יהודה** אמר: ר' יוחנן, תרתי אמר: נראים דברים, שהעבד מקבל גט לחבירו מיד רבו של חבירו, אבל לא מיד רבו שלו; ואם לחשך אדם לומר: "זו הלכה שנויה: אם היתה עוברה, זכתה לו", אמור לו: שני גדולי הדור פירשו את הדבר - ר' זירא ור' שמואל בר רב יצחק - חד אמר: הא מני? רבי היא, דאמר: המשחרר חצי עבדו, קנה; וחד אמר: מאי טעמא דרבי? בהא קסבר: עובר ירך אמו הוא, ונעשה כמי שהקנה לה אחד מאברה

משנה: אף הנשים שאינן נאמנות לומר מת בעלה, נאמנות להביא את גיטה - חמותה, ובת חמותה, וצרתה, ויבמתה, ובת בעלה. מה בין גט למיתה? שהכתב מוכיח! האשה עצמה מביאה את גיטה, ובלבד שהיא צריכה לומר: "בפני נכתב ובפני נחתם"

גמרא: {והתניא: כשם שאין נאמנות לומר מת בעלה, כך אין נאמנות להביא גיטה?!} אמר **רב יוסף**: לא קשיא! - כאן בארץ, כאן בחוצה לארץ - בארץ, דלאו אדיבורה דידה קא סמכינן, מהימנא - בחוצה לארץ, דאדיבורה דידה קא סמכינן, לא מהימנא! {אמר ליה **אביי**: אדרבה! איפכא מסתברא! בארץ, דאי אתי בעל מערער משגחינן ביה, דאיכא למימר לקלקולא קא מיכוונה, לא מהימנא - בחוצה לארץ, דאי אתי בעל מערער לא

6 לפננו: "רב", אבל צ"ל "רבי", מפני שרבי אסי היה תלמידו של ר' יוחנן, ורב אסי היה בדור של ר' יוחנן ולפניו, ולא תלמידו. וכן בעוד מקומות בש"ס.

משגחינן ביה, מהימנא!

תניא כוותיה דאביי: ר' שמעון בן אלעזר אומר משום ר' עקיבא: אשה נאמנת להביא גיטה מקל וחומר: ומה נשים, שאמרו חכמים אין נאמנות לומר מת בעלה, נאמנות להביא גיטה - היא, שנאמנת לומר מת בעלה, אינו דין שנאמנת להביא גיטה! (כדא) וממקום שבאת: מה להלן, צריכות שיאמרו "בפנינו נכתב ובפנינו נחתם", אף היא, צריכה שתאמר "בפני נכתב ובפני נחתם!"

אמר רב אשי: מתניתין נמי דיקא, דקתני: האשה עצמה מביאה גיטה, ובלבד שתהא צריכה לומר "בפני נכתב ובפני נחתם" - שמע מינה!

{ורב יוסף, רישא וסיפא בחוצה לארץ - מציעתא בארץ?! אין! רישא וסיפא בחוצה לארץ, מציעתא בארץ! ממאי? <מדקתני: מה בין גט למיתה, שהכתב מוכיח, ולא קתני "שהכתב ופה מוכיח"

האשה עצמה מביאה את גיטה, ובלבד שהיא צריכה לומר: "בפני נכתב ובפני נחתם" -- {אשה, מכי מטי גיטה לידה איגרשה לה?! <אמר רב הונא: באומר: "לא תתגרשי בו אלא בפני בית דין פלוני!" {סוף סוף, כי מטיא התם איגרשה בה?! | <אלא אמר רב הונא בר מנחם משמיה דרב אחא בריה דרב איקא: דאמר לה: כי מטית התם, אתנחיה אארעא ושקליה! {אי הכי, הוה ליה "טלי גיטך מעל גבי קרקע", ואמר רבא: "טלי גיטך מעל גבי קרקע" לא אמר כלום?! | <אלא דאמר לה: "הוי שליח להולכה עד דמטית התם, וכי מטית התם, הוי שליח לקבלה, וקבלי את גיטך!" {והא, לא חזרה שליחות אצל הבעל?! | <דאמר לה: "הוי שליח להולכה עד דמטית התם, וכי מטית התם, שוי שליח לקבלה!" {הניחא למאן דאמר אשה עושה שליח לקבל גיטה מיד שליח בעלה - אלא למאן דאמר אין האשה עושה שליח לקבל גיטה מיד שליח בעלה, מאי איכא למימר?! <טעמא מאי? משום דאיכא בזיון דבעל! - והכא, בעל לא קפיד! {הניחא למאן דאמר משום בזיון דבעל - אלא למאן דאמר משום חצרה הבאה לאחר מיכן, מאי איכא למימר?! <דאמר לה: "הוי שליח להולכה עד דמטית התם, וכי מטית התם, שוי שליח להולכה, וקבלי את גיטך מיניה!" <<ואיבעית אימא: דאמר לה: "הוי שליח להולכה עד דמטית התם, וכי מטית התם, אימר קמי בי דינא: "בפני נכתב ובפני נחתם", ומשוי בי דינא שליח וליתבוה ניהליך!"